

## Paradisets have

Der var en kongesøn, ingen havde så mange og så smukke bøger som han; alt hvad der var sket i denne verden kunne han læse sig til og se afbildet i prægtige billeder. Hvert folk og hvert land kunne han få besked om, men hvor Paradisets have var at finde, derom stod der ikke et ord; og den, just den var det, han tænkte mest på.

Hans bedstemoder havde fortalt ham, da han endnu var ganske lille, men skulle begynde sin skolegang, at hver blomst i Paradisets have var den sødeste kage, støvtrådene den fineste vin; på en stod historie, på en anden geografi eller tabeller, man behøvede kun at spise kage, så kunne man sin lektie; jo mere man spiste, des mere fik man ind af historie, geografi og tabeller.

Det troede han dengang; men alt, som han blev en større dreng, lærte mere og blev langt klogere, begreb han nok, at der måtte være en langt anderledes dejlighed i Paradisets have.

"Oh, hvorfor brød dog Eva af Kundskabens træ! hvorfor spiste Adam af den forbudne frugt! det skulle have været mig, da var det ikke sket! aldrig skulle synden være kommen ind i verden!"

Det sagde han dengang, og det sagde han endnu, da han var sytten år! Paradisets have fyldte hele hans tanke.

En dag gik han i skoven; han gik alene, for det var hans største fornøjelse.

Aftenen faldt på, skyerne trak sammen, det blev et regnvejr, som om hele himlen var en eneste sluse, hvorfra vandet styrtede; der var så mørkt, som det ellers er om natten i den dybeste brønd. Snart gled han i det våde græs, snart faldt han over de nøgne sten, der ragede frem fra klippegrunden. Alt drev af vand, der blev ikke en tør tråd på den stakkels prins. Han måtte kravle op over store stenblokke, hvor vandet sivede ud af det høje mos. Han var ved at segne om; da hørte han en forunderlig susen, og foran sig så han en stor, oplyst hule. Midt inde brændte en ild, så man kunne stege en hjort derved, og det blev der også; den prægtigste hjort, med sine høje takker, var stukket på spid og drejedes langsomt rundt mellem to omhuggede grantræer. En gammelagtig kone, høj og stærk, som var hun et udklædt mandfolk, sad ved ilden, og kastede det ene stykke brænde til efter det andet.

"Kom du kun nærmere!" sagde hun, "sæt dig ved ilden at du kan få dine klæder tørret!"

"Her er en slem træk!" sagde prinsen og satte sig på gulvet.

"Det bliver værre endnu, når mine sønner kommer hjem!" svarede konen. "Du er her i vindenes hule, mine sønner er verdens de fire vinde, kan du forstå det?"

"Hvor er dine sønner?" spurgte prinsen.

"Ja, det er ikke godt at svare, når man spørger dumt," sagde konen. "Mine sønner er på egen hånd, de spiller langbold med skyerne deroppe i storstuen!" og så pegede hun op i vejret.

"Nå så!" sagde prinsen. "I taler ellers noget hårdt og er ikke så mild, som de fruentimmere, jeg ellers ser omkring mig!"

"Ja, de har nok ikke andet at gøre! Jeg må være hård, skal jeg holde mine drenge i ave! men det kan jeg, skønt de har stive nakker! ser du de fire sække, der hænger på væggen; dem er de lige så bange for, som du har været det for riset bag spejlet. Jeg kan bukke drengene sammen, skal jeg sige dig, og så kommer de i posen; dér gør vi ingen omstændigheder! dér sidder de og kommer ikke ud at føjte, før jeg finder for godt. Men der har vi den ene!"

Det var Nordenvinden, som trådte ind med en isnende kulde, store hagl hoppede hen ad gulvet, og snefnuggene fygede rundt om. Han var klædt i bjørneskinsbukser og trøje; en hætte af sælhundeskind gik ned over ørene; lange istapper hang ham ved skægget, og det ene hagl efter det andet gled ham ned fra trøjekraven.

"Gå ikke straks til ilden!" sagde prinsen. "De kan så let få frost i ansigtet og hænderne!"

"Frost!" sagde Nordenvinden og lo ganske højt. "Frost! det er just min største fornøjelse! Hvad er ellers du for et skrinkelben! Hvor kommer du i vindenes hule!"

"Han er min gæst!" sagde den gamle, "og er du ikke fornøjet med den forklaring, så kan du komme i posen! - Nu kender du min dømmekraft!"

Se det hjalp, og Nordenvinden fortalte hvorfra han kom, og hvor han nu havde været næsten en hel måned.

"Fra Polarhavet kommer jeg," sagde han, "jeg har

været på 'Beeren-Eiland' med de russiske hvalrosfangere. Jeg sad og sov på roret, da de sejlede ud fra Nordkap! når jeg imellem vågnede lidt, fløj stormfuglen mig om benene! det er en løjerlig fugl, den gør et rask slag med vingerne og så holder den dem ubevægelig udstrakt og har da fart nok."

"Gør det bare ikke så vidtløftigt!" sagde vindenes moder. "Og så kom du da til Beeren-Eiland!"

"Der er dejligt! det er et gulv til at danse på, fladt, som en tallerken! halvtøet sne med lidt mos, skarpe sten og benrade af hvalrosser og isbjørne lå der, de så ud som kæmpers arme og ben, med muggen grønhed. Man skulle tro, at Solen aldrig havde lyst på dem. Jeg pustede lidt til tågen for at man kunne se skuret: Det var et hus, rejst af vrage og betrukket med hvalroshud; kødsiden vendte ud, den var fuld af rødt og grønt; på taget sad en levende isbjørn og brummede. Jeg gik til stranden, så på fuglerederne, så på de nøgne unger, der skreg og gabede; da blæste jeg ned i de tusinde struber, og de lærte at lukke munden. Nederst væltede sig hvalrosserne, som levende indvolde eller kæmpemaddiker med svinehoveder og alenlange tænder!" -

"Du fortæller godt, min dreng!" sagde moderen. "Jeg får vandet i munden ved at høre på dig!"

"Så gik det på fangst! Harpunen blev sat i hvalrossens bryst, så den dampende blodstråle stod som et springvand over isen. Da tænkte jeg også på mit spil! jeg blæste op, lod mine sejlere, de klippehøje isfjelde, klemme bådene inde; huj hvor man peb, og hvor man skreg, men jeg peb højere! de døde hvalkroppe, kister og tovværk måtte de pakke ud på isen! jeg rystede snefnuggene om dem og lod dem i de indeklemte fartøjer drive syd på med fangsten, for der at smage saltvand. De kommer aldrig mere til Beeren-Eiland!"

"Så har du jo gjort ondt!" sagde vindenes moder.

"Hvad godt jeg har gjort, kan de andre fortælle!" sagde han, "men der har vi min broder fra vesten, ham kan jeg bedst lide af dem alle sammen, han smager af søen og har en velsignet kulde med sig!"

"Er det den lille Zefyr?" spurgte prinsen.

"Ja vist er det Zefyr!" sagde den gamle, "men han er ikke så lille endda. I gamle dage var han en smuk dreng, men nu er det forbi!"

Han så ud som en vildmand, men han havde en faldhat på for ikke at komme til skade. I hånden holdt han en mahognikølle, hugget i de amerikanske mahogniskove. Mindre kunne det ikke være!

"Hvor kommer du fra?" spurgte hans moder.

"Fra skovørknerne!" sagde han, "hvor de tornede lianer gør et gærde mellem hvert træ, hvor vandslangen ligger i det våde græs, og menneskene synes unødvendige!"

"Hvad bestilte du der?"

"Jeg så på den dybe flod, så hvor den styrtede fra klippen, blev støv og fløj mod skyerne, for at bære regnbuen. Jeg så den vilde bøffel svømme i floden, men strømmen rev ham med sig; han drev med vildændernes flok, der fløj i vejret, hvor vandet styrtede; bøffelen måtte ned, det syntes jeg om, og blæste storm, så de urgamle træer sejlede og blev til spåner."

"Og andet har du ikke bestilt?" spurgte den gamle.

"Jeg har slået kolbøtter i savannerne, jeg har klappet de vilde heste og rystet kokosnødder! jo, jo, jeg har historier at fortælle! men man skal ikke sige alt, hvad man ved. Det kender du nok, du gamle!" og så kyssede han sin moder, så hun nær var gået bag over; han var rigtig nok en vild dreng.

Nu kom Søndenvinden med turban og flyvende beduinkappe.

"Her er dygtigt koldt herinde!" sagde han, og kastede brænde til ilden, "man kan mærke, at Nordenvinden er kommen først!"

"Her er så hedt at man kan stege en isbjørn!" sagde Nordenvinden.

"Du er selv en isbjørn!" svarede Søndenvinden.

"Vil I puttes i posen!" spurgte den gamle, - "Sæt dig på stenen der og fortæl, hvor du har været."

"I Afrika, min moder!" svarede han. "Jeg var med hottentotterne på løvejagt i kaffernes land! hvilket græs der gror på sletten, grønt som en oliven! der dansede gnuen, og strudsen løb væddeløb med mig, men jeg er dog raskere til bens. Jeg kom til ørknen til det gule sand; der ser ud, som på havets bund. Jeg traf en karavane! de slagtede deres sidste kamel for at få vand at drikke, men det var kun lidt de fik. Solen brændte foroven, og sandet stegte forneden. Ingen grænse havde den udstrakte ørken. Da boltrede jeg mig i det fine, løse sand og hvirvlede det op i store støtter, det var en dans! Du skulle have set hvor forknyt dromedaren stod, og købmanden trak kaftanen over hovedet. Han kastede sig ned for mig som for Allah, sin gud. Nu er de begravet, der står en pyramide af sand over dem alle sammen, når jeg engang blæser den bort, skal Solen blege de hvide ben, da kan de rejsende se, her har før været mennesker. Ellers kan man ikke tro det i ørknen!"

"Du har altså kun gjort ondt!" sagde moderen. "March i posen!" og før han vidste det, havde hun Søndenvinden om livet og i posen, den væltede rundt omkring på gulvet, men hun satte sig på den, og da måtte den ligge stille.

"Det er nogle raske drenge, hun har!" sagde prinsen.

"Ja såmænd," svarede hun, "og ave dem kan jeg! der har vi den fjerde!"

Det var Østenvinden, han var klædt som en kineser.

"Nå, kommer du fra den kant!" sagde moderen, "jeg troede, du havde været i Paradisets have."

"Der flyver jeg først hen i morgen!" sagde Østenvinden, "i morgen er det hundrede år siden jeg var der! jeg kommer nu fra Kina, hvor jeg har danset om porcelænstårnet, så alle klokkerne klingede. Nede på gaden fik embedsmændene prygl, bambusrør blev slidt på deres skuldre, og det var folk fra den første til den niende grad, de skreg: Mange tak, min faderlige velgører! men de mente ikke noget med det, og jeg ringede med klokkerne og sang tsing, tsang, tsu!"

"Du er kåd på det!" sagde den gamle, "det er godt du i morgen kommer til Paradisets have, det hjælper altid på din dannelse! drik så dygtig af Visdommens Kilde og tag en lille flaske fuld hjem med til mig!"

"Det skal jeg!" sagde Østenvinden. "Men hvorfor har du nu puttet min broder fra sønden ned i posen, frem med ham! han skal fortælle mig om fugl Fønix, den fugl vil prinsessen i Paradisets have altid høre om, når jeg hvert hundrede år gør visit. Luk posen op! så er du min sødste moder, og jeg skal forære dig to lommer fulde af te, så grøn og frisk, som jeg har plukket den på stedet!"

"Nå, for teens skyld og fordi du er min kæledægge, vil jeg åbne posen!" det gjorde hun, og Søndenvinden krøb ud, men han så ganske slukøret ud, fordi den fremmede prins havde set det.

"Der har du et palmeblad til prinsessen!" sagde Søndenvinden, "det blad har den gamle fugl Fønix, den eneste der var i verden, givet mig; han har med sit næb ridset deri sin hele levnedbeskrivelse, de hundrede år han levede; nu kan hun selv læse sig det til. Jeg så, hvor fugl Fønix selv stak ild i sin rede og sad og brændte op, som en hindus kone. Hvor dog de tørre grene knagede, der var en røg og en duft. Til sidst slog alt op i lue, den gamle fugl Fønix blev til aske, men hans æg lå gloende rødt i ilden, det revnede med et stort knald, og ungen fløj ud, nu er den regent over alle fuglene og den eneste fugl Fønix i verden. Han har bidt hul i palmebladet, jeg gav dig, det er hans

hilsen til prinsessen!"

"Lad os nu få noget at leve af!" sagde vindenes moder, og så satte de sig alle til at spise af den stegte hjort, og prinsen sad ved siden af Østenvinden, og derfor blev de snart gode venner.

"Hør, sig mig engang," sagde prinsen. "Hvad er det for en prinsesse, her bliver talt så meget om, og hvor ligger Paradisets have!"

"Ho, ho!" sagde Østenvinden, "vil du derhen, ja så flyv du med mig i morgen! men det må jeg ellers sige dig, der har ingen mennesker været siden Adam og Evas tid. Dem kender du jo nok af din bibelhistorie!"

"Ja vist!" sagde prinsen.

"Dengang de blev forjaget, sank Paradisets have ned i jorden, men den beholdt sit varme solskin, sin milde luft og al sin herlighed. Feernes dronning bor derinde; der ligger Lyksalighedens Ø, hvor Døden aldrig kommer, hvor der er dejligt at være! Sæt dig på min ryg i morgen, så skal jeg tage dig med; jeg tænker, det nok lader sig gøre! men nu må du ikke snakke mere, for jeg vil sove!"

Og så sov de alle sammen.

I den tidlige morgenstund vågnede prinsen og blev ikke lidt betuttet ved at han allerede var højt oppe over skyerne. Han sad på ryggen af Østenvinden, der nok så ærligt holdt på ham; de var så højt i vejret, at skove og marker, floder og søer tog sig ud som på et stort illumineret landkort.

"Godmorgen!" sagde Østenvinden. "Du kunne ellers gerne sove lidt endnu, for der er ikke meget at se på det flade land under os. Uden du har lyst til at tælle kirker! de står som kridtprikker nede på det grønne bræt." Det var marker og enge, han kaldte det grønne bræt.

"Det var uartig, at jeg ikke fik sagt farvel til din moder og dine brødre!" sagde prinsen.

"Når man sover, er man undskyldt!" sagde Østenvinden, og derpå fløj de endnu raskere af sted: Man kunne høre det på toppene af skovene, når de fór henover dem, raslede alle grene og blade; man kunne høre det på havet og søerne, thi hvor de fløj, væltede bølgerne højere, og de store skibe nejede dybt ned i vandet, som svømmende svaner.

Mod aften, da det blev mørkt, så det morsomt ud med de store byer; lysene brændte dernede, snart her, snart der, det var akkurat, som når man har brændt et stykke papir og ser de mange små ildgnister, hvor de er børn og går af skole! Og prinsen klappede i hænderne, men Østenvinden bad ham lade være med det, hellere holde

sig fast, ellers kunne han let falde ned og blive hængende på et kirkespir.

Ørnen i de sorte skove fløj nok så let, men Østenvinden fløj lettere. Kosakken på sin lille hest jog af sted over sletterne, men prinsen jog anderledes af sted.

"Nu kan du se Himalaya!" sagde Østenvinden, "det er det højeste bjerg i Asien; snart skal vi nu komme til Paradisets have!" så drejede de mere sydligt, og snart duftede der af krydderier og blomster. Figen og granatæbler voksede vildt, og den vilde vinranke havde blå og røde druer. Her steg de begge to ned, strakte sig i det bløde græs, hvor blomsterne nikkede til vinden ligesom de ville sige: "Velkommen tilbage."

"Er vi nu i Paradisets have?" spurgte prinsen.

"Nej vist ikke!" svarede Østenvinden, "men nu skal vi snart komme der. Ser du fjeldvæggen der og den store hule, hvor vinrankerne hænger som store grønne gardiner. Der skal vi ind igennem! Svøb dig i din kappe, her brænder Solen, men ét skridt og det er isnende koldt. Fuglen, som strejfer forbi hulen, har den ene vinge herude i den varme sommer og den anden derinde i den kolde vinter!"

"Så, det er vejen til Paradisets have?" spurgte prinsen.

Nu gik de ind i hulen! hu, hvor der var isnende koldt, men det varede dog ikke længe. Østenvinden bredte sine vinger ud, og de lyste som den klareste ild; nej hvilke huler! de store stenblokke, som vandet dryppede fra, hang over dem i de forunderligste skikkelser; snart var der så snævert, at de måtte krybe på hænder og fødder, snart så højt og udstrakt, som i den frie luft. Det så ud som gravkapeller med stumme orgelpiber og forstenede faner.

"Vi går nok dødens vej til Paradisets have!" sagde prinsen, men Østenvinden svarede ikke et ord, pegede fremad, og det dejligste blå lys strålede dem i møde; stenblokkene oven over blev mere og mere en tåge, der til sidst var klar, som en hvid sky i måneskin. Nu var de i den dejligste milde luft, så frisk som på bjergene, så duftende, som ved dalens roser.

Der strømmede en flod, så klar, som luften selv, og fiskene var som sølv og guld; purpurrøde ål, der skød blå ildgnister ved hver bøjning, spillede dernede i vandet og de brede åkandblade havde regnbuens farver, blomsten selv var en rødgul brændende lue, som vandet gav næring, ligesom olien får lampen bestandigt til at brænde! en fast bro af marmor, men så kunstigt og fint udskåren, som var den gjort af kniplinger og glasperler, førte over vandet til

Lyksalighedens Ø, hvor Paradisets have blomstrede.

Østenvinden tog prinsen på sine arme og bar ham derover. Der sang blomster og blade de skønneste sange fra hans barndom, men så svulmende dejligt, som ingen menneskelig stemme her kan synge.

Var det palmetræer, eller kæmpestore vandplanter, her groede! så saftige og store træer havde prinsen aldrig før set; i lange kranse hang der de forunderligste slyngplanter, som de kun findes afbildet med farver og guld på randen af de gamle helgenbøger eller sno sig der gennem begyndelses-bogstaverne. Det var de sælsomste sammensætninger af fugle, blomster og snørkler. I græsset tæt ved stod en flok påfugle med udbredte strålende haler! Jo det var rigtignok så! nej da prinsen rørte ved dem, mærkede han, at det ikke var dyr, men planter: Det var store skræpper, der her strålede som påfuglens dejlige hale. Løven og tigreren sprang lig smidige katte mellem grønne hække, der duftede som æbletræets blomster, og løven og tigreren var tamme, den vilde skovdue, skinnende som den skønneste perle, baskede med sine vinger løven på manken, og antilopen, der ellers er så sky, stod og nikkede med hovedet, ligesom den også ville lege med.

Nu kom Paradisets fe; hendes klæder strålede som Solen, og hendes ansigt var mildt, som en glad moders, når hun ret er lykkelig over sit barn. Hun var så ung og smuk, og de dejligste piger, hver med en lysende stjerne i håret, fulgte hende.

Østenvinden gav hende det skrevne blad fra fugl Føniks, og hendes øjne funkede af glæde; hun tog prinsen ved hånden og førte ham ind i sit slot, hvor væggene havde farver, som det prægtigste tulipanblad, holdt mod Solen, loftet selv var én stor strålende blomst, og jo mere man stirrede op i den, desto dybere syntes dens bæger. Prinsen trådte hen til vinduet og så igennem en af ruderne, da så han Kundskabens træ med slangen, og Adam og Eva stod tæt derved. "Er de ikke forjaget?" spurgte han, og feen smilede, og forklarede ham at på hver rude havde Tiden således brændt sit billede, men ikke, som man plejede at se det, nej der var liv deri, træernes blade rørte sig, menneskene kom og gik, som i et spejlbillede. Og han så gennem en anden rude, og der var Jakobs drøm, hvor stigen gik lige ind i himlen, og englene med store vinger svævede op og ned. Ja, alt hvad der var sket i denne verden levede og rørte sig i glaseruderne; så kunstige malerier kunne kun tiden indbrænde.

Feen smilede og førte ham ind i en sal, stor og høj;

dens vægge syntes transparente malerier, med det ene ansigt dejligere, end det andet; det var millioner lykkelige, der smilede og sang, så det flød sammen i én melodi; de allerøverste var så små, at de syntes mindre, end den mindste rosenknop, når den tegnes som en prik på papiret. Og midt i salen stod et stort træ med hængende yppige grene; gyldne æbler, store og små, hang som appelsiner mellem de grønne blade. Det var Kundskabens træ, af hvis frugt Adam og Eva havde spist. Fra hvert blad dryppede en skinnende rød dugdråbe; det var, som om træet græd blodige tårer.

"Lad os nu stige i båden!" sagde feen, "der vil vi nyde forfriskninger ude på det svulmende vand! Båden gynger, kommer dog ikke af stedet, men alle verdens lande glider forbi vore øjne." Og det var underligt at se, hvorledes hele kysten bevægede sig. Der kom de høje snebedækkede Alper, med skyer og sorte grantræer, hornet klang så dybt vemodigt, og hyrden jodlede smukt i dalen. Nu bøjede banantræerne deres lange, hængende grene ned over båden, kulsorte svaner svømmede på vandet, og de sælsomste dyr og blomster viste sig på strandbredden: Det var Ny-Holland, den femte verdensdel, der med en udsigt til de blå bjerge gled forbi. Man hørte præsternes sang og så de vildes dans til lyden af trommer og bentuber. Ægypternes pyramider, der ragede ind i skyerne, omstyrtede søjler og sfinkser, halv begravet i sandet, sejlede forbi. Nordlysene brændte over Nordens jøklér, det var et fyrværkeri, som ingen kunne gøre efter. Prinsen var så lyksalig, ja han så jo hundrede gange mere, end hvad vi her fortæller.

"Og altid kan jeg blive her?" spurgte han.

"Det beror på dig selv!" svarede feen. "Dersom du ikke som Adam, lader dig friste til at gøre det forbudne, da kan du altid blive her!"

"Jeg skal ikke røre æblerne på Kundskabens træ!" sagde prinsen. "Her er jo tusinde frugter, skønne, som de!"

"Prøv dig selv, og er du ikke stærk nok, så følg med Østenvinden, som bragte dig; han flyver nu tilbage og kommer her ej i hundrede år; den tid vil på dette sted gå for dig, som var det kun hundrede timer, men det er lang tid for fristelsen og synden. Hver aften, når jeg går fra dig, må jeg tilråbe dig 'følg med!' jeg må vinke med hånden ad dig, men bliv tilbage. Gå ikke med, thi da vil ved hvert skridt din længsel blive større: Du kommer i salen, hvor Kundskabens træ gror; jeg sover under dens duftende hængende grene, du vil bøje dig over mig, og jeg må smile, men trykker du et kys på

min mund, da synker Paradiset dybt i jorden, og det er tabt for dig, ørknens skarpe vind vil omsuse dig, den kolde regn dryppe fra dit hår. Sorg og trængsel bliver din arvelod."

"Jeg bliver her!" sagde prinsen, og Østenvinden kyssede ham på panden og sagde "vær stærk, så samles vi her igen om hundrede år! farvel! farvel!" og Østenvinden bredte sine store vinger ud; de lyste, som kornmoden i høsten, eller nordlyset i den kolde vinter. "Farvel! farvel!" klang det fra blomster og træer. Storke og pelikaner fløj i række, som flagrende bånd, og fulgte med til grænsen af haven.

"Nu begynder vore danse!" sagde feen, "ved slutningen, hvor jeg danser med dig, vil du se, idet Solen synker, at jeg vinker ad dig, du vil høre mig tilråbe dig: Følg med! men gør det ikke! i hundred år må jeg hver aften gentage det; for hver gang den tid er omme, vinder du mere kraft, til sidst tænker du aldrig derpå. I aften er det første gang; nu har jeg advaret dig!"

Og feen førte ham ind i en stor sal af hvide gennemsigtige liljer, de gule støvtråde i hver var en lille gulddharpe, som klang med strengelyd og fløjtetoner. De skønneste piger, svævende og slanke, klædt i bølgende flor, så man så de dejlige lemmer, svævede i danse, og sang om hvor herligt det var at leve, at de aldrig ville dø, og at Paradisets have skulle evig blomstre.

Og Solen gik ned, den hele himmel blev et guld, der gav liljerne skær som den dejligste rose, og prinsen drak af den skummende vin, pigerne rakte ham, og han følte en lyksalighed, som aldrig før; han så, hvor salens baggrund åbnede sig, og Kundskabens træ stod i en glans, der blændede hans øje; sangen derfra var blød og dejlig, som hans moders stemme, og det var, som hun sang: "mit barn! mit elskede barn!"

Da vinkede feen og råbte så kærligt "følg mig! følg mig!" og han styrtede hen imod hende, glemte sit løfte, glemte det alt den første aften, og hun vinkede og smilede. Duften, den krydrede duft rundt om blev mere stærk, harperne tonede langt dejligere, og det var, som de millioner smilende hoveder i salen, hvor træet groede, nikkede og sang: "Alt bør man kende! Mennesket er Jordens herre" og det var ikke længere blodtårer, der faldt fra bladene på Kundskabens træ, det var røde, funklende stjerner, syntes ham. "Følg mig, følg mig!" lød de bævende toner, og ved hvert skridt brændte prinsens kinder hedere, hans blod bevægede sig stærkere! "jeg må!" sagde han, "det er jo

ingen synd, kan ikke være det! hvorfor ikke følge skønhed og glæde! se hende sove vil jeg! der er jo intet tabt, når jeg kun lader være at kysse hende, og det gør jeg ikke, jeg er stærk, jeg har en fast vilje!"

Og feen kastede sin strålende dragt, bøjede grenene tilbage, og et øjeblik efter var hun skjult derinde.

"Jeg har endnu ikke syndet!" sagde prinsen, "og vil det ikke heller;" og så drog han grenene til side, der sov hun allerede, dejlig, som kun feen i Paradisets have kan være det; hun smilede i drømme, han bøjede sig ned over hende og så tårerne bæve mellem hendes øjenhår!

"Græder du over mig?" hviskede han, "græd ikke, du dejlige kvinde! Nu begriber jeg først Paradisets lykke, den strømmer gennem mit blod, gennem min tanke, kerubens kraft og evige liv føler jeg i mit jordiske legeme, lad det blive evig nat for mig, et minut, som dette, er rigdom nok!" og han kyskede tåren af hendes øje, hans mund rørte ved hendes ? ?

- Da lød der et tordenskrald, så dybt og skrækkeligt, som ingen har hørt det før, og alt styrtede sammen: den dejlige fe, det blomstrende Paradis sank, det sank så dybt, så dybt, prinsen så det synke i den sorte nat; som en lille skinnende stjerne strålede det langt borte! Dødskulde gik gennem hans lemmer, han lukkede sit øje og lå længe, som død.

Den kolde regn faldt på hans ansigt, den skarpe vind blæste om hans hoved, da vendte hans tanker tilbage.

"Hvad har jeg gjort!" sukkede han, "jeg har syndet som Adam! syndet, så Paradiset er sunket dybt der ned!" og han åbnede sit øje, stjernen, langt borte, stjernen, der funkede som det sunkne Paradis, så han endnu - det var morgenstjernen på himlen.

Han rejste sig op og var i den store skov nær ved vindenes hule; og vindenes moder sad ved hans side, hun så vred ud, og løftede sin arm i vejret.

"Allerede den første aften!" sagde hun, "det tænkte jeg nok! ja, var du min dreng, så skulle du nu i posen!"

"Der skal han komme!" sagde Døden; det var en stærk gammel mand med en le i hånden og med store sorte vinger. "I ligkisten skal han lægges, men ikke nu; jeg mærker ham kun, lad ham da en stund endnu vandre om i verden, afsone sin synd, blive god og bedre! - jeg kommer engang. Når han da mindst venter det, putter jeg ham i den sorte ligkiste, sætter den på mit hoved og flyver op mod stjernen; også der blomstrer Paradisets have, og er han god og from, da skal han træde derind, men er hans tanke ond og hjertet endnu fuldt af synd, synker han med kisten dybere, end Paradiset sank, og

kun hver tusinde år henter jeg ham igen, for at han må synke dybere eller blive på stjernen, den funkende stjerne deroppe!"

\* \* \*